

LBRIS

We know
books

SAMANTHA M. BAILEY

FATA
DE PE
PERON



CAPITOLUL UNU

MORGAN

LUNI, 7 AUGUST

– Ia-mi copilul.

Tresar la auzul unei voci fragile, hârșăite. Stau pe peron așa cum fac în fiecare zi după muncă, așteptând să sosească metrourl. Obişnuiam să încerc să le zâmbesc oamenilor, dar acum sunt mai rezervată. De când a murit soțul meu, Ryan, nimeni nu mai știe cum să se poarte cu mine, iar eu nu știu cum să mă port cu ceilalți. De obicei îmi văd de treaba mea, țin capul plecat, de aceea vocea mă surprinde.

Îmi ridic privirea. Am crezut că femeia vorbea cu o prietenă, dar nu este așa. Este neîngrijită, îmbrăcată cu pantaloni de yoga negri, decolorați și un tricou alb pătat. Este singură și vorbește cu mine.

Cu o mână, ține strâns la piept un copil care doarme. Acum știe că mi-a captat atenția. Se împinge în mine și geanta ei mă lovește în șold. Apoi își înfige unghiile ascuțite în încheieturile mele dezgolate.

– Te rog, ia-mi copilul.

Spatele îmi îngheață de frică în ciuda căldurii înăbușitoare din stația Grand/State. Femeia este pe margine, și așa sunt și eu – literalmente, cel puțin. Stau mereu pe marginea

peronului astfel încât să urc prima în metrou. O împingere puternică este tot ce mi-ar trebui să cad pe șine. Chiar dacă la fel de întunecată cum au fost ultimele optsprezece luni, de când am devenit ostracizată după sinuciderea lui Ryan, mi-am făcut singură o nouă viață. Nu vreau să se sfârșească aici.

Îmi extrag ușor brațul din strânsoarea ei puternică.

– Scuze, ai putea...

Ea pășește și mai aproape de mine, atât de aproape încât sunt pe banda albastră. Ochii ei sunt sălbatici, buzele însângerate și pline de răni ca și cum și le-ar fi mușcat. În mod clar, are nevoie de ajutor. Îmi trag părul lung, negru, în jurul feței, cobor privirea spre plăcile gri pestrițe și spun:

– Ar trebui să ne dăm un pic înapoi. Aici.

Întind o mână pentru a o ghida departe de margine, dar ea nu vrea să se miște.

Mă face să mă simt atât de agitată. Ca asistent social recunosc semnele primejdiei, semne pe care ar fi trebuit să le observ și la Ryan. Dacă n-aș fi fost soția care nu m-am gândit niciodată că voi deveni – loială, obtuză, oarbă – poate că soțul meu s-ar fi predat și ar fi primit ajutor înainte de a fi prea târziu. Poate ar fi înțeles că și dacă ar fi fost găsit vinovat de fraudă, ar fi putut pierde mult mai multe. Chiar viața însăși. Dacă aș fi observat mai devreme ceva, nu aș mai plăti pentru crimele pe care nici măcar nu am știut că el le-a comis până să moară.

Poate chiar aș fi și eu o mamă, acum, ca această femeie din fața mea.

Arată îngrozitor. Smocurile de bucle întunecate, încâlcite îi atârnă de parcă părul ei a fost tocat cu drujba.

– Te-am urmărit, îmi spune cu o voce sugrumată.

Strânge copilul adormit atât de tare, prea tare, încât mă tem pentru siguranța lui. Ochii femeii – înconjurați de

cercuri atât de întunecate de parcă ar fi fost lovită cu pumnul – privesc în jur.

– Cauți pe cineva? Ar trebui să te întâlnești cu cineva aici?

Apoi mă blestem pentru implicare, când ar trebui doar să îi dau numărul de telefon al șefei mele Kate de la Haven House, adăpostul pentru femei unde lucrez. Nu mai sunt consilier principal și avocat șef la adăpost. Am fost retrogradată în funcția de șef de birou. Mi-aș dori să nu îl fi întâlnit vreodată pe Ryan. Mi-aș dori să nu mă fi îndrăgostit niciodată de zâmbetul lui șmecher și de umorul lui autocritic. Dar nu am ce să fac. Încă mai am un job. Nu am făcut nimic rău, cu toate acestea am pierdut foarte mult, inclusiv încrederea celorlalți. Încrederea mea în mine.

Ea nu este clienta mea la consiliere. Cine sunt eu să consiliesz pe cineva?

Ochii bântuiți ai femeii se întorc la mine și pe fața ei palidă apare o expresie terorizată.

– Să o protejezi.

Copilul se trezește, nasul micuț și gura apasă prea aproape de pieptul mamei ei. Nu este conștientă de suferința mamei sale. Mă simt absorbită, fără să vreau, de durerea femeii, chiar dacă am parte de suficientă durere cu care să mă lupt. Mă pregătesc să îi dau numărul adăpostului, când ea vorbește din nou.

– Te urmăresc de mult timp. Pari o femeie cumsecade. Blândă. Inteligentă. Te rog, Morgan.

Tresar puternic. Tocmai *îmi* rostise numele? Este imposibil. Nu am mai văzut-o niciodată până acum.

Femeia sărută smocurile de păr ale copilului, apoi se uită din nou la mine cu ochii aceia albaștri pătrunzători.

– Știi ce îți dorești. Nu lăsa pe nimeni să îi facă rău. Iubește-o pentru mine, Morgan.

Știi ce îți dorești?

– Cum ai putea ști ceva despre mine? spun, dar vocea mi-e acoperită de un anunț care ne reamintește să stăm la distanță de marginea peronului.

Buzele crăpate ale femeii se mișcă din nou, dar nu o pot auzi din cauza vântului care șuieră prin tunel.

Sunt cu adevărat panicată acum. Ceva în legătură cu toate astea pur și simplu nu este în regulă. Simt asta, în sinea mea. Trebuie să mă îndepărtez de femeia asta.

Oamenii ne înconjoară, dar nu par să observe că aici se întâmplă ceva ciudat. Sunt navetiști, în lumea lor, așa cum eram și eu doar cu câteva minute în urmă.

Ochii femeii cercetează peronul încă o dată. Apoi brațele ei se întind. Aruncă copilul către mine; brațele mele prind bebelușul din instinct. Privesc în jos la nou-născutul din brațele mele și lăcrimez. Păturica galbenă în care este înfășurat este atât de moale, iar fața copilului este senină și mulțumită.

O secundă mai târziu, când mă uit înapoi la mama ei, metrourl scoate un sunet strident oprind în stație.

Iar atunci ea sare.

We know
books

CAPITOLUL DOI

NICOLE

ÎNAINTE

Nicole bătea cu stiloul ei de aur Montblanc Boheme Papillon – un cadou de la soțul ei, Greg – în catalogul de iarnă Breathe. Ceva nu era bine. Modelul, înclinat în poziția războinicului, prezenta noua linie a pantalonilor de yoga drepți. Nicole privi cu atenție la fotografie. Da, era o cută în zona genunchiului. Nu ar fi trebuit să fie. Această campanie publicitară era ultimul ei mare proiect înainte de a pleca în concediul de maternitate, la sfârșitul acelei zile. Ca fondatoare și președinte al uneia dintre companiile de *athleisure*¹ și *wellness*² din America de Nord, avea ultimul cuvânt în legătură cu orice produs al firmei Breathe. Nu ar fi plecat de la muncă până ce catalogul nu era perfect.

Nicole oftă. Cum va putea să stea departe de acest birou? Nu își luase niciodată un concediu fără telefon și laptop. De fapt nu își luase deloc un concediu adevărat, dacă se gândea mai bine. Va fi plecată doar șase săptămâni, își spuse. O lună și jumătate, după cum negociase cu rivala ei, Lucinda

¹ *athleisure* – categorie de haine care îmbină mai multe stiluri: îmbrăcăminte pentru activități sportive sau școală, casual sau evenimente (n.tr.)

² *wellness* – stare de bine, sănătate (n.tr.)

Nestles, președinte executiv la Breathe, și cu ceilalți membri ai consiliului. Își dorea să își înceapă viața de mamă cum se cuvine, dar nu putea concepe să nu lucreze. Din multe puncte de vedere, Breathe era primul ei copil. Acum îl purta pe al doilea. Va fi bine, totuși. Tessa, cea mai bună prietenă a sa și director de producție, o va ține la curent cu toate problemele în timp ce ea va fi plecată.

Nicole o sună la interfon pe șefa de birou.

– Holly, poți să o rogi pe Tessa să vină la mine imediat ce intră în birou?

– Da, desigur, răspunse Holly.

Nicole își îndepărtă de pe față buclele bogate, castanii și își atinse cu mâna burta umflată. Simți un picior sau poate proeminența unui cot. Realitatea iminenței maternității o emoționa și o îngrozea în egală măsură. Nu fusese ceva planificat. Mersese la doctor pentru a trata ceea ce ea credea că era o criză de gastroenterocolită. În loc de asta, aflase că era însărcinată în treisprezece săptămâni. Fusese mereu atât de ocupată cu munca încât uitase să își urmărească menstruația, care era neregulată din cauza stresului de la serviciu. La aflarea veștii, resimțise șocul ca o străfulgerare fierbinte de frică. Dar în momentul în care tehnicianul de la ecografie îi deplasa senzorul pe stomac, umplând aerul cu zgomotul care îi suna lui Nicole ca o herghelie de cai galopând, ea avu un sentiment de încredere și anticipare. O șansă la salvare. Aceasta era o oportunitate, o ocazie de a se elibera de trecut. O șansă să dea naștere unei noi vieți – pentru copilul ei și pentru ea însăși.

Zâmbi acum, când se gândi la noaptea în care îi arătase lui Greg ecografia. Așteptase până ajunseseră acasă de la petrecerea firmei cu ocazia lansării aplicației „Zece minute de sănătate“. Imediat după ce se așezaseră pe canapea pentru

a sta de vorbă, așa cum făceau după orice eveniment organizat de Breathe, ea îi strecurase în mână fotografia alb-negru.

– Ce e asta? întrebă el încruntat.

Nicole nu era sigură cum anume va reacționa el, dar știa că va fi bine.

– Copilul nostru.

– Poftim? șoptise el, de parcă mai mult zgomot ar fi făcut știrea și mai reală.

Ochii lui Greg se măriseră și pălise atât de brusc încât ea se gândise că el ar putea să leșine.

– Știu că nu am programat niciodată asta, dar s-a întâmplat.

Nicole se întinsese, îi luase mâna și își împletise degetele cu ale lui. Soțului ei îi plăcea când îl atingea. O adora. Punea întotdeauna nevoile ei mai presus de ale lui.

El arăta încă uimit, dar ochii i se îmbunaseră.

– Te voi întreba o singură dată, apoi voi fi alături de tine indiferent care va fi răspunsul tău. Îți dorești acest copil?

Ea îl privi drept în ochi.

– Îmi doresc acest copil. Putem să îi oferim totul unui copil, Greg. Vom fi niște părinți minunați. O să ne descurcăm noi. Întotdeauna o facem.

Atunci el zâmbi și privi din nou ecografia.

– Nu îl văd.

Ea răsese și îi arătase pata mică de pe fotografie.

Greg își înclină capul spre al ei.

– Ai spus mereu că nu îți dorești copii.

Avea dreptate.

– Nu am știut cât de mult îmi doream până când s-a întâmplat.

– Presupun că ne vom lua o bonă. Nu o să stai acasă, evident.

Nicole ezită. N-ar fi angajat niciodată o bună. Și nu i-ar fi spus niciodată lui Greg motivul. Așa că îi răspunsese doar:

– Voi vedea cât de mult timp voi putea să îmi fac, iar Breathe are o creșă.

El aprobă, dar încă arăta năucit de schimbarea uriașă a vieții lor, pe care nu o planificaseră niciodată.

În cursul primei lor întâlniri – la doar câteva ore după ce ea lovise partea din spate a Audi-ului lui deoarece se grăbea la o ședință – îi spusese că nu își dorește copii, în timp ce un bebeluș de la masa alăturată urlase pe toată durata mesei. El se amuzase și îi răspunsese că ar lăsa această decizie în mâinile ei. Responsabilizând-o încă de atunci. Și când îi făcuse cu ochiul, ea simțise fluturi în stomac. Mai discutaseră o dată despre această posibilitate imediat după ce se căsătoriseră, un an mai târziu, dar Nicole fusese fermă: erau amândoi concentrați pe carieră, iar copiii le-ar fi îngreunat situația. Nu îi spusese niciodată de ce era atât de hotărâtă să nu fie mamă. Greg era cel care o sprijinea. Nu dorea să pară o ratată în ochii lui. Îl iubea profund și acum realiza că un copil i-ar fi apropiat și mai mult.

La ecografia de șaptesprezece săptămâni mâna lui transpirată o apucase pe a ei, lipicioasă, când tehnicianul îi anunțase:

– Este fată!

Greg îi sărutase obrazul și șoptise:

– Știi, nu o voi lăsa niciodată să iasă la o întâlnire.

Iar Nicole închisese ochii, lăsând veștile să se reverse peste ea. Viața ei ajunsese un cerc complet. O fată pierdută, o fată câștigată.

Acum, la aproape patruzeci de săptămâni, la sfârșitul sarcinii, pata din prima ecografie crescuse și devenise un copil ale cărui membre micuțe, ascuțite, o loveau zilnic pe Nicole, dându-i de știre că fetița era acolo. Că era în viață.

Nicole se simțea extrem de recunoscătoare față de Greg. Pentru tipul de bărbat și de soț care era. Pentru modul în care îi dăruise, încă o dată, o familie. Privi la poza pe care i-o trimisese în dimineața aceea. Era al unui minunat pătuț crem pe care ea îl însemnase în catalogul Petit Trésor. Greg îi făcuse o surpriză asamblându-l în camera copilului cu o noapte înainte, în timp ce ea dormea. Probabil că îi luase ore întregi.

În acea dimineață el arăta obosit când o conduse în cameră.

– Surpriză! spuse.

– Oh, Greg, îmi place foarte mult. Mulțumesc!

Și îl îmbrățișase cu putere, sperând că el va reuși să rămână treaz pe parcursul zilei de muncă. Da, Breathe îi făcuse bogăți, dar Greg avea succes pe cont propriu ca agent de bursă, nu era un bărbat întreținut.

Visarea îi fu întreruptă de Holly, care intră în birou. Ea puse corespondența lui Nicole lângă computerul purpuriu, într-o grămadă ordonată.

– Tessa este deja pe drum.

Nicole renunță să se mai gândească la viața personală și la toate schimbările care erau pe cale să se întâmple.

– Perfect. Am analizat site-ul actualizat și trebuie să facem câteva ajustări. Programul *Chaos to Calm*¹ pare prea încărcat.

Se gândi un moment.

– Putem să transmitem echipei să îl simplifice la cinci poziții yoga, în loc de șapte? Și verifică vânzările pentru ultimele comenzi de bluze de trening din colecția de toamnă. Dacă sunt acolo unde ar trebui să fie, Tessa poate lansa aplicația de marketing pentru a coincide cu publicarea broșurii.

¹ *Chaos to Calm* – program care ajută femeile să se organizeze și să depășească perioadele de suprasolicitare (n.tr.)

Holly încuviință și îi întinse un plic alb.

– Ți-am deschis toată corespondența de afaceri, dar nu și pe aceasta. Pare personal, și nu am vrut să îmi bag nasul. Poate este doar o scrisoare de la un admirator după prezentarea din *Tribune*?

Pulsul lui Nicole crescuse instantaneu. Putea să își audă bătăile inimii. Văzuse mângălitura tremurată, familiară, de pe fața plicului alb pe care i-l întindea Holly. Purta numele ei de fată – Nicole Layton. Avea ștampila poștei din Kenosha, Wisconsin. Locul unde viața ei se destrămase în urmă cu nouăsprezece ani. Nu era o scrisoare a unui admirator. Nici pe departe.

Nicole nu dorise ca sarcina ei să fie menționată în *Chicago Tribune* exact din acest motiv. Nu dorea ca nimeni din trecutul ei să știe că avea o fiică. Lucinda insistase că articolul va fi o publicitate excelentă: Nicole, un director general puternic, o femeie însărcinată care susținea echilibrul, ar dovedi că femeile chiar ar putea avea totul. Povestea era despre realizările vizionare ale firmei: emanciparea companiei *Breathe*, seminarele despre practicarea *mindfulness* pentru vindecare, linia unică de produse pentru îngrijirea corporală creată „de femei pentru femei” și filosofia companiei referitoare la problemele femeilor aduceau echilibru în viețile acestora. O parte dintre veniturile generate de toate produsele firmei *Breathe* mergeau către o fundație care asigura suport și consiliere pentru adolescenții orfani – tineri precum Nicole însăși. Părinții ei fuseseră omorâți într-un accident auto care avusese loc în timpul ultimului său an de liceu, așa încât Nicole știa cum era să te simți singur, să nu ai nimic și pe nimeni. Ceea ce nu știa era că ziarele nu îi vor respecta dorințele, că vor face referire la sarcina ei și la faptul că aștepta o fetiță.

Povestea apăruse cu o săptămână în urmă și de atunci ea așteptase în fiecare zi să sosească o altă scrisoare. Iar acum se întâmplase.

Se întinse după plic și degetele i se încleștară.

– Mulțumesc, Holly, spuse, reușind să își controleze vocea.

Spera că transpirația neașteptată care îi acoperea pielea nu era chiar atât de vizibilă.

– Poți să îmi aduci ultimele cifre din San Francisco ale colecției *Stream*¹? Costumele de baie tankini nu se vând atât de bine cum ar trebui. Am nevoie de cifre înainte de ședința de consiliu. Este ultima înainte de plecarea mea.

– Nu îmi pot imagina o ședință de consiliu fără tine. Cum o să ne descurcăm?

– O să fie bine. Le aveți pe Tessa și Lucinda și toată echipa. Nu o să-mi simțiți lipsa deloc.

– Doar promite-mi că nu vei intra pe Skype purtând sutienul *Breathe* pentru alăptare.

Nicole râse.

– Nu prea sunt șanse, răspunse ea.

Holly ieși, închizând ușa biroului lui Nicole.

Zâmbetul ei forțat se stinse pe loc. Se gândi să rupă plicul în bucăți. Să nu citească cuvintele dinăuntru ar fi însemnat să nu cunoască pericolele care o așteptau. Dar ceva în ea o făcea să vrea să știe. Simți că se sufocă.

Prima dintre aceste scrisori îi fusese livrată la sfârșitul primului an de facultate la adresa sa de atunci, la Universitatea Columbia. Conținea trei rânduri tipărite.

Știi ce ai făcut. Ar fi trebuit să ai grijă de ea. Într-o zi vei plăti.

¹ *Stream* – curs de apă (n.tr.)